

РЕШЕНИЕ

№ 3998

гр. София, 06.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 22.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9094** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 215 от Закона за устройството на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на П. М. К., срещу отказ на кмета на район „В.“ - Столична община да одобри план за безопасност и здраве, обективиран в писмо № към РВЕ24-БД00-14-10/27.08.2024 г.

В жалбата се релевират доводи за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Твърденията са, че е искано одобряване на проект по част План за безопасност и здраве /ПБЗ/ за строеж „Събаряне на сграда, строена 1908г. и текущ ремонт на покрив на сграда, строена през 1934г.“, находяща се в поземлен имот с кад. ид. 68134.300.132, УПИ II-2,3, кв. 104, м. Зона Б-2 по плана на [населено място] и адм. адрес: [населено място], [улица]. Административният орган е отказал одобряване по съображения, че не е изпълнен чл. 138, ал. 3 от ЗУТ, а именно проектът не е съгласуван от всички възложители. Счита, че цитираната норма е неприложима в конкретното производство, а именно за премахване на сграда в хипотезата на чл. 195, ал. 1 от ЗУТ, а от друга страна П. К. е единствен реален възложител, доколкото само той живее в процесния имот.

Ответникът - кмет на р-н В., СО за съдебно заседание редовно призова, не се явява и не изпраща представител. В постъпилите по делото писмени бележки се аргументира неоснователност на жалбата. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не

изразява становище.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168 ал.1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От доказателствата по делото се установява, а и не се спори, че П. М. К. и Е. П. К. са собственици при ид. ч. $\frac{1}{4}$ към $\frac{3}{4}$ на самостоятелен обект с кад. ид. 68134.300.132.1.1 с площ от 96,15 кв.м. и 26/100 ид. ч. от правото на строеж и същите ид. ч. от поземлен имот с кад. ид. 68134.300.132, съгласно н.а. № 63/2021г. (л. 101), находящ се в [населено място], [улица] и Скица № 15-1280841/03.11.2022г. на СГКК – С.. От последната се установява още, че поземлен имот с кад. ид. 68134.300.132 е съсобствен между жалбоподателя и М. Н. К..

Със Заповед № САГ24-РА-20-19/25.03.2024г. от гл. архитект на СО на осн. чл. 195, ал. 1 от ЗУТ е разпоредено да се премахне строеж, именуван „С. жилищна двуетажна сграда, строена през 1908г.“ с вход към вътрешния двор, без идентификатор по КККР, находяща се в поземлен имот с кад. ид. 68134.300.132, УПИ II-2,3, кв. 104, м. Зона Б-2 по плана на [населено място] и адм. адрес: [населено място], [улица]. Със същата заповед на осн. чл. 195, ал. 1 от ЗУТ е наредено на собствениците на строеж, именуван „Двуетажна многофамилна жилищна сграда с кад. ид. 68134.300.132.1“ да поправят същата, като се извърши ремонт на покрива, на подпокривното пространство, вкл. всички общи части от нея, да се президат комините във върховете им части и да се възстановят фасадите на сградата.

По повод последното със Заявление вх. № РВЕ22-ГР94-896-(18)/15.04.2024г. до кмета на р-н В., СО, жалбоподателят е внесъл за съгласуване проект по част План за безопасност и здраве /ПБЗ/ за строеж „Събаряне на сграда, строена 1908г. и текущ ремонт на покрив на сграда, строена през 1934г.“, находяща се в поземлен имот с кад. ид. 68134.300.132, УПИ II-2,3, кв. 104, м. Зона Б-2 по плана на [населено място] и адм. адрес: [населено място], [улица] /проект с рег. № РВЕ24-БД00-14/22.04.2024г./ Така подаденият проект е върнат с писмо № РВЕ22-ГР94-896-(19)/19.04.2024г. с указания за допълване на представената документация, а именно на проектната документация да се съгласува от всички съсобственици в имотите съгласно чл. 139, ал. 3 от ЗУТ. По последното писмо е внесено възражение с вх. № РВЕ24-БД00-14-(5). По повод възражението със Заповед № РВЕ24-РД09-240/25.07.2024г. на кмета на р-н В., СО е назначена нарочна комисия със задача да разгледа проекта и да изготви становище за съгласуване или връщане на проекта. Членовете на комисията са депозирали становища (л. 15-22), а именно проекта да се върне на вносителя с отказ за съгласуване и одобряване, т.к. не е изпълнено условието на чл. 139, ал. 3 от ЗУТ проектът да бъде съгласуван от всички възложители, явяващи се собственици на обекта.

С рег. № РВЕ24-БД00-14-(10)/27.08.2024г. кмета на р-н В., СО изцяло е възприел становището на комисията и е преповторил решението за връщане на ПБЗ поради липса на съгласуване от всички възложители.

При горните фактически установявания съдът формира следните изводи:

Процесното писмо е получено на 30.08.2024г. видно от положените върху него дата и подпис. Жалбата е депозирана на 12.09.2024г. с вх. № РВЕ24-БД-14-(11). Писмото представлява адм. акт по см. на чл. 21, ал. 1 от АПК във вр. с. чл. 214, т. 1 от ЗУТ и подлежи на съдебен контрол. Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима

за разглеждане по същество.

Разгледана по същество жалбата е основателна, но по съображения различни от изложените.

Преди всичко следва да бъде посочено, че са неоснователни възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя. Закона за устройството на територията регламентира обществените отношения свързани с устройството на територията, инвестиционното проектиране и строителството в Република България, и определя ограниченията върху собствеността за устройствени цели. В частност изграждането на строежи и тяхното премахване. Общоважим за последното е принципът по гл. VIII, гл. IX, гл. XIII, р. III и гл. XX, че всички дейности следва да бъдат предварително разрешени и съгласувани. Така съгласуването, макар и по формата на поставяне на подпис и/или печат е съществен елемент на законосъобразността на издадените книжа, както и допустимостта на исканията. В частност разпоредбата на чл. 139, ал. 3 от ЗУТ повелява всички документи – графични и текстови, по всички части на инвестиционния проект се подписват и подпечатват от проектанта на съответната част и се съгласуват с подпис от проектантите на останалите части и от възложителя. Възложителят, съгласно чл. 161 от ЗУТ е собственикът на имота, лицето, на което е учредено право на строеж в чужд имот, и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на закон. Кой е собственик се определя от съответстващите титули за собственост, като разпоредбата на чл. 115, ал. 2 от ЗУТ дава насока от къде следва да се вземат данни за собствеността. Така без правно значение остава дали собственикът живее в (владее) имота или не. До оборване на доказателствената сила на горепосочените данни (титули за собственост, кадастрални регистри и пр.) отразените в тях лица се считат за възложители

На следващо място смисълът на полагането на подписи от възложителите и изразяване на изискуемото съгласие се свежда до гаранцията за защита от нарушаване на права и законни интереси на трети лица. Така жалбоподателят К. може да има желание, а и правен интерес да премахне „С. жилищна двуетажна сграда, строена през 1908г.“, с вход към вътрешния двор, без идентификатор по КKKP, находяща се в поземлен имот с кад. ид. 68134.300.132, УПИ II-2,3, кв. 104, м. Зона Б-2 по плана на [населено място]. Този негов интерес обаче може (а и очевидно) противоречи на собствениците на коментираната сграда. Какво е тяхното желание съдът не може и не следва да обсъжда в настоящето производство.

Без правно значение в случая е влязлата в сила и подлежаща на изпълнение Заповед № САГ24-РА-20-19/25.03.2024г. от гл. архитект на СО на осн. чл. 195, ал. 1 от ЗУТ, с която е разпоредено да се премахне строеж, именуван „С. жилищна двуетажна сграда, строена през 1908г.“ с вход към вътрешния двор, без идентификатор по КKKP, находяща се в поземлен имот с кад. ид. 68134.300.132, УПИ II-2,3, кв. 104, м. Зона Б-2 по плана на [населено място] и адм. адрес: [населено място], [улица]. Същата, при липса на доброволно изпълнение, ще бъде изпълнена принудително по реда на гл. 17 от АПК и специфичните подзаконови нормативни актове, в нарочно производство, в рамките на което настоящият жалбоподател ще защити негови права и законни интереси.

Все така обаче е недопустимо да се игнорират лица, явяващи се възложители във всеки отделен етап на специфичните производства по ЗУТ.

Независимо от гореизложеното жалбата на К. е основателна при съобразяване на следното:

Разпоредбата на чл. 156б, ал. 3 от ЗУТ определя компетентността на кмета на общината да одобри на план за безопасност и здраве. Разпоредбата допуска делегиране на тези правомощия не трети лица, аналогично на § 1, т. 2 от ДР на ЗУТ. По делото на л. 173 и сл. е представена Заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021г. на кмета на Столична община, с която са делегирани негови функции по ЗУТ. С т. 5 от цитираната заповед са предоставени правомощията на кметове на райони по ЗУТ. Сред предоставените правомощия обаче не е това по чл. 156б от ЗУТ. И обратното, според т. 7.1 и т. 7.2 правомощията по чл. 156б, ал. 1, т. 2 от ЗУТ са предоставени на началниците на районните технически служби (главните инженери) на районите.

Следователно, отказът за одобряване на ПБЗ, обективиран в писмо № към РВЕ24-БД00-14-10/27.08.2024 г. е нищожен, постановен при пълна липса на предметна (материална) компетентност. Установената от съдът нищожност, извън наведените в жалбата доводи, но на осн. чл. 168, ал. 2 от АПК, следва да бъде прогласена.

Предвид разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК делото като преписка следва да бъде изпратено на компетентното по т. 7 от Заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021г. лице в р-н В., СО за произнасяне съобразно указанията от съда за тълкуване и прилагане на закона.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващия сторените по делото разноси в размер на 510лв., своевременно поискани до приключване на усните състезания и доказани със списък по чл.80 от ГПК..

Водим от гореизложеното и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 28-ми състав,

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на отказ на кмета на район „В.“ - Столична община да одобри план за безопасност и здраве, обективиран в писмо № към РВЕ24-БД00-14-10/27.08.2024 г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на компетентното по т. 7 от Заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021г. лице в р-н В., СО за произнасяне съобразно указанията от съда за тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на П. М. К. сумата от 510лв. разноси.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от получаването на съобщението, че е изготвено пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: